

Kako težak . . .

Zložil G. Koritnik.

Kako težak je moje duše spev,
a moja je mladost tako lahka!
Kot list, ki vetra dih se z njim igra,
kot zvonki smeh na ustnah nežnih dev!

A v mojem srcu žalost je doma —
kako teman je moje duše gnev!
Kot valovanje burnega morja,
ognjenim gromom vračajoč odmev...

Kako brezmejna moja je boleš,
kako jo ljubim sred samotnih cest,
kako jo hranim, čuvam sred srca
kot dragi biser temno dno morja!

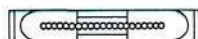
Kaj tiho v večeru . . .

Zložil G. Koritnik.

Kaj tiho v večeru kot vzdih šelesti,
kaj plače kot veter v polnôči —
nemara je duh, ki se z dvomi bori
brezplodno v brezupni nemoči?

Nemara je senca nemirnih grobov
blodeča po temni samoti,
zavrženi sin, ki se vrača domov
z odpovedjo svetu in zmoti?

Ne! To je srce, ki umira trpeč
polagoma, tiho, udano —
klic ranjene duše je, smeh krvaveč —
ljubezen taječ neizdano...

Spomladi.

Zložil G. Koritnik.

V duši moji, Bog ve sam kako,
sladke misli se rodile so,
sinje dalje, gosto noč, temo,
kakor blisk vse razsvetlile so...

Gledale so tajno žejo brazd,
skrito nado, ki v semenu tli,
solnca silo, žita željno rast
in jesen s presrečnimi očmi...

Videle so: prišla je pomlad
s polnim mernikom bogatih žit,
vola dva prignala je orat,
dva orjaka kot ob zidu zid. —

S polj doni razkošen smeh deklet,
klic življenja v gozdu se glasi,
hrepenenje klije, sreča mladih let
sije na samotna pota mi...

